

# РЕШЕНИЕ

№ 4284

гр. София, 24.06.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав**, в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Доброслав Руков**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3306** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Делото е образувано по искова молба от С. С. А., чрез адвокат Д. Б., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 6, офис 14 срещу Столична Дирекция на Вътрешните Работи (СДВР).

Цената на иска е 5001 лв. – главница и 200 лв. – мораторна лихва, за периода 10.11.2021 г. до 01.04.2022 г. и законна лихва от датата на отмяната на незаконосъобразната заповед до окончателното изплащане на обезщетението.

В исковата молба се сочи, че ищецът е претърпял вреди – отрицателни емоционални преживявания и стрес, zlepоставяне на доброто му име пред близки, приятели, роднини и заклеймяването му като престъпник в публичното пространство. Твърди се, че тези вреди са настъпили от незаконосъобразен административен акт – Заповед № 225зз-1058/17.08.2020 г., издадена от полицейски орган – служител в Отдел „Специализирани полицейски сили“ - СДВР, с която А. е бил задържан за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Посочена заповед се твърди, че е била отменена с решение от 25.05.2021 г. на СРС, НО, 102 състав по н.а.х.д. № 11204/2020 г., оставено в сила с решение № 6544 от 10.11.2021 г. на АССГ, Х. касационен състав. Периодът, през който са търпени вредите е от 17.08.2020 г. до 10.11.2021 г. – датата на окончателната отмяна на заповедта.

В дадения от съда срок е постъпил писмен отговор от ответника СДВР.

Като писмени доказателства по делото са приети копия от печатни издания и копие от призовка, видно от която А. е призован да се яви на разпит като свидетел пред разследващ полицаи.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът, редовно призован, не се явява лично.

Представява се от адвокат Б., който поддържа исковата молба. Претендира разноски. Ответникът – Столична Дирекция на Вътрешните Работи, се представява от юрисконсулт И., която оспорва исковата молба, по основание и размер. Алтернативно счита, че обезщетението не следва да се присъжда в пълния претендиран размер. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за частична основателност на предявените искове, като счита, че размерът им следва да бъде определен по справедливост.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че със Заповед № 225зз-1058/17.08.2020 г., издадена от полицейски орган – служител в Отдел „Специализирани полицейски сили“ - СДВР, ищецът е бил задържан за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Като основание за задържането е посочено, че същият е извършил престъпление по чл. 216 от НК – „повреждане на чуждо имущество”.

Видно от приетите по делото доказателства, с решение от 25.05.2021 г. на СРС, НО, 102 състав по н.а.х.д. № 11204/2020 г., оставено в сила с решение № 6544 от 10.11.2021 г. на АССГ, X. касационен състав, заповедта е била отменена.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто нищожен акт се твърди, че са причинени вредите.

Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е

причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции.

Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждания може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове. Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Това е така, защото деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт от орган на ответника; 2. незаконосъобразност на административния акт; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана - полицейски орган – служител в Отдел „Специализирани полицейски сили“ – СДВР е издал Заповед № 225зз-1058/17.08.2020

г., с която А. е бил задържан за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Доказана е (без дори да е спорна) и втората предпоставка – Заповед № 225зз-1058/17.08.2020 г., издадена от полицейски орган – служител в Отдел „Специализирани полицейски сили“ – СДВР, е отменена с влязло в сила съдебно решение.

Относно третата предпоставка - наличие на причинена вреда, настоящият съдебен състав намира същата за доказана по следните съображения. За установяване на направените твърдения, във връзка с доказателствената тежест, указана от съда, ищецът ангажира гласни доказателства. Като свидетел по делото бяха разпитани двама свидетели.

В показанията свидетелката П. посочи, че познава С. А. от 2018 г. Виждали са се ежедневно, но вече не. През август месец 2020 г. тя потвърди, че с А. е имало инцидент. Той е бил задържан, по време на протест в [населено място]. Впоследствие той ѝ споделил, че е бил наблюдаващ на протестните действия пред Румънското посолство. За протеста и ареста, тя научила от социалните групи и от общи познати, които питали: „Вярно ли е, че е задържан?“ След тази случка свидетелката и ищецът комуникирали доста често, може би ежедневно. След като излязъл от ареста, той споделил, че е бил доста стресиран – не е очаквал изобщо да бъде арестуван. Имало промяна в поведението му – станал по-отдръпнат, по-резервиран към хората. Случката била отразена в медиите и последно свидетелката чела за нея през януари на 2021 г. Когато се виждали заедно, той бил изключително разочарован, защото не очаквал да се стигне до арест. С. е човек, който винаги е изпитвал уважение към институциите. Според свидетелката, тези негативни усещания у него се задълбочават и в момента. Допреди инцидента С. бил много активна социална личност. Бил член на А. съвет. След ареста хората от неправителствените организации, които били около него се дистанцирали доста – това беше фактор, който повлиял на неговото отчуждаване и задълбочаване на разочарованието му. През късната есен на 2021 г. на свидетелката направило впечатление, че той започнал да говори все по-често за възможността трайно да емигрира. С. загубил работата си след ареста, като според свидетелката до голяма степен този арест бил причината. След това изпитвал трудност да си намери работа в България. Той споделял, че мениджърът от немска страна се е опитал да се застъпи за него, но от местното ръководство са го уволнили. Той се е обадил във фирмата след ареста за да предупреди, че няма да отиде на работа, за да не научат от медии или други лица. След ареста мениджърът му, заедно с HR специалистата са го извикали на разговор. След този разговор, С. останал без работа. След като не си намерил работа в България, приел позиция за У., а в момента работи в Гърция.

На въпросите на юрисконсулт И., свидетелката отговори, че ищецът споделил с нея ден-два, след като го освободили, че е бил наблюдател на протестните действия. Видял е, че една кола се е опитвала да мине през множеството хора, които са блокирали улицата. Впоследствие някои хора са се опитали да я спрат и той също е направил опит да я спре. Той се е опитал да поговори с шофьора, който е бил жена, но тя е била много агресивна. Когато е дошла полиция е предал регистрационната табела на колата на полицията и впоследствие те са го задържали.

При проведения разпит другият свидетел Х. посочи, че познава ищеца от 2013 г., във връзка със съвместна работа по бизнес проекти. Така станали приятели в годините.

Преди около две години през 2020 г. ищецът преподавал в С. университет „Бизнес анализ”. Той имал собствена фирма, която също реализирала проекти. Същевременно работил и за голяма западна фирма. Свидетелят потвърди, че А. е бил задържан през август месец 2020 г., по време на един от протестите тогава, пред Румънското посолство. Х. разбрал за това на другата сутрин от медиите. В един от сутрешните блокове по националните телевизии имало репортаж за инцидента и беше споменато конкретно неговото име и това, че е бил задържан, заради случка с някаква кола. Той се опитал да му звъне, но телефонът му бил изключен. Сестра му също нямала връзка с него. На следващия ден следобед той се свързал с него, за да види какво се е случило и дали наистина това, което съобщиха по новините се отнасяло за него. Той много не искал да говори тогава. Казал, че е добре и с това се изчерпало. След това се видели няколко седмици по-късно по работен въпрос. През есента на 2020 г. постепенно той се отказал, дали по собствена воля или не от различните занимания едно, от които било и преподаването в университета. В една от професионалните организации за бизнес анализ, той бил достигнал до ниво, в което е бил ясно разпознаваем в тези среди. Бил достигнал до позиция, която е ниво вицепрезидент за Европа в една от насоките на тази организация. Бил помолен да напусне тази позиция. Споделил, че инцидентът е бил лоша публичност за тях и те не желаят повече да ги свързват с него. Той продължил да работи в чуждестранната фирма и да си движи собствения бизнес. Но доколкото свидетелят знаел няколко от проектите му са пропаднали, защото хората не са спрели да искат да работят с него – не са искали да ги свързват със задържано лице. Х. не знае до кога А. е работил в чуждестранната компания и дали е бил уволнен, или е напуснал сам. По-късно през годината двамата се виждали и свидетелят бил доста унил, направо не бил на себе си. Това, че не можел вече да бъде член на професионалните организации, т.е. бил е помолен да се оттегли, било разочарование за него. За да може човек да стане член на тази организация, той трябва доста да инвестира, да полага изпити, да има сертификати. Нормално е ако години наред си влагал усилия и вече не можеш да бъдеш член на тези организации, да си разочарован. Според свидетеля в един момент А. решил, че не иска повече да остава в България и миналата есен заминал за У., за да работи.

На ответника също беше дадена възможност да доведе свидетел за опровергаване на твърденията, изложени в исковата молба, но същият не се възползва от дадената възможност.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства могат да се направят следните изводи. Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите, при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо

изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай свидетелят Г. изложи пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от него в даден момент от миналото, за които той са запазили спомени в съзнанието си. Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията на свидетелите П. и Х., следва да бъдат кредитирани като последователни, ясни и конкретни, без носят елементи на заинтересованост. Двамата не се познават по между си и независимо един от друг дадоха сведения относно състоянието на ищеца, в което той е изпаднал след ареста.

Съвсем естествено ищецът след задържането му, да е претърпял немуществени вреди. В такава ситуация всеки може да преживее страх, несигурност за бъдещето, безпокойство и други негативни психически състояния, които в съчетание с личностните характеристики, като завишена чувствителност и емоционалност, могат да предизвикат психически стрес.

В приложенияте към исковата молба копия от печатни издания се описва случката пред посолството на Румъния на 17.08.2020 г., но името на ищеца там не е споменато. От друга страна, в общодостъпен източник на информация – електронна медия „24chasa”, находяща се на електронен адрес <https://www.24chasa.bg/bulgaria/article/8923850> 24chasa, е посочено, че „IT спецът С. А. е другият обвинен (за случката пред посолството на Румъния – бел. на съда). Той изкъртил задния регистрационен номер на тойотата. 32-годишният мъж е на свобода срещу гаранция от 500 лв. А. е заместник-директор на Международния институт за бизнес анализи за Европа. Той е бакалавър по приложна математика от С. университет, има и магистратура по предприемачество и мениджмънт от същия вуз. 7 години е бил лектор в СУ по моделиране и реинженеринг на бизнес процеси. В едно от събитията, на които са го канили, се описва като човек с интереси в планирането на стратегии и операции и развитие на бизнеса. Посочва, че в професионалния си път “помага на компаниите да преминат от идея към практика, да се справят с трудностите и да се утвърдят на пазара”. Бил е и част от платформата общество.бг. Нейната цел е да създаде дигитални решения за бърза и удобна връзка между държавата и гражданите.....мъжът ще се окаже пощаден от закона. Той е обвинен в хулиганство, което се наказва с до 2 години затвор. Тъй като е с чисто досие, прокуратурата е длъжна да освободи А. от наказателна отговорност и ако бъде признат за виновен, ще получи административна глоба от 1000 до 5000 лв.”.

Цитираната информация потвърждава показанията на двамата свидетели, че ищецът е бил известна личност в професионалната сфера, в която е работел. Занимавал се е осъществяването на проекти и е бил преподавател в С. Университет.

Съдът кредитира и посоченото от свидетелите, че вследствие на ареста, ищецът е загубил работата си, бил е принуден да се оттегли от достигнатите позиции в международни организации и да прекъсне преподавателската си дейност.

Настоящият съдебен състав намира, че ако органите на полицията не бяха осъществили незаконния арест, нито цитираните по-горе обстоятелства в информационните медии, щяха да станат обществено достояние, нито името

на ищеца, щеше да бъде свързано с хипотетично извършени от него противозаконни действия, за които той в последствие няма данни, да е бил привлечен към наказателна отговорност. Общозвестно е обстоятелството, че международните организации и частно-правни субекти, държат изключително много на репутацията си и в частност на репутацията на служителите и партньорите си. По тази причина е съвсем естествено, А., заради ареста си да е бил отстранен от позициите, които е заемал и към които се стремял дълго време. Очевидно е, че след това, той не е могъл да намери подходяща за достигнатото от него професионална реализация, което го е подтикнало да напусне страната и да продължи кариерата си чужбина. Това обстоятелство безспорно може да породи чувства на разочарование, малоценност и унижение, както и загуба на желание да остане да живее и работи в страната, в която е роден и отраснал. Този извод се потвърждава от показанията на свидетеля Х., който заяви, че когато попитал А., дали иска да се върне в България, след началото на събитията в У. – той категорично отхвърлил тази възможност.

Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и претърпените неимуществени вреди, т.е. установена е и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Независимо от факта, че съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, настоящият съдебен състав не може да не се съобрази с практиката на ЕСПЧ. По дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени вреди, поради незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица, Европейският съд по правата на човека в С. е присъждал различни по размер обезщетения. /S. H. v. B. app. № 36794/03, D. v. B. app. 27791/09, P. and P. v. B. app. 50027/08 and 50781/09/. В разглеждания казус, съдът намира, че следва да вземе предвид и обстоятелството, че установените психически страдания не са настъпили само от незаконосъобразния административен акт, но и от продължителността на времето, през което той е действал. Заповед № 2253з-1058/17.08.2020 г., издадена от полицейски орган – служител в Отдел „Специализирани полицейски сили“ - СДВР, с която А. е бил задържан за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, е отменена окончателно след решението на АССГ от 10.11.2021 г., т.е. повече от година и три месеца след издаването ѝ. Това е един сравнително дълъг период на несигурност, през който човек наистина би могъл да изпита допълнително психическо натоварване и емоционален дискомфорт. Според показанията на свидетелката П., тези негативни усещания у ищеца се задълбочават и в момента, т.е. и до настоящия момент той не е преживял напълно случилото се.

Съдът съобразявайки вида, интензитета и продължителността на претърпените от С. А. неимуществени вреди – психически болки и стрес страдания, както и последиците, от незаконния арест, свързани с рязкото прекъсване на дълго граден професионален път, установени от събраните по делото доказателства и практиката на ЕСПЧ, съдът намира, че обезщетение в

размер на 5001 лева се явява обосновано и справедливо, поради което следва да бъде присъдено в пълен размер.

Във връзка с основателността на основната претенция, доказана се явява и акцесорната претенция за присъждане на мораторна лихва, за периода 10.11.2021 г. (датата на окончателната отмяна на Заповед № 2253з-1058/17.08.2020 г.) до 01.04.2022 г. Точният размер на сумата, следва да бъде определен с помощта на електронен калкулатор за лихви, находящ се на електронен адрес: <https://www.calculator.bg>. След направено изчисление, съдът установи, че точния размер на претендираната мораторна лихва за визириания период е в размер на **198.65 лева**.

Съдът намира, че искането за присъждане на законна лихва от датата на отмяната на незаконосъобразната заповед до окончателното изплащане на обезщетението е неоснователно, предвид на присъждането на мораторна лихва за период, препокриващ частично този. Законна лихва, следва да се присъди от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, определена като обезщетение.

С оглед на изхода на спора на ищеца се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. Видно от представения договор за правна защита и съдействие, същият е сключен при условията на чл. 38, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за адвокатурата, т.е. оказване на правна помощ на близък. На адвокат Б. следва да бъде присъдено възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

### РЕШИ:

**ОСЪЖДА** Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на С. С. А. с ЕГН [ЕГН] сумата от 5001 лева, като обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, настъпили от административен акт - Заповед № 2253з-1058/17.08.2020 г., издадена от полицейски орган – служител в Отдел „Специализирани полицейски сили“ - СДВР, с която А. е бил задържан за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, който впоследствие е бил отменен от съда, заедно със законната лихва върху присъдената сума от деня подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за изплащане на законна лихва от датата на отмяната на заповедта до окончателното изплащане на сумата.

**ОСЪЖДА** Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на С. С. А. с ЕГН [ЕГН] мораторна лихва сумата от 5001 лева, за периода 10.11.2021 г. (датата на окончателната отмяна на Заповед № 2253з-1058/17.08.2020 г.) до 01.04.2022 г. в размер на 198.65 лв., като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за изплащане на мораторна лихва в размер на 200 лв.

**ОСЪЖДА** Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на адвокат Д. Т. Б. с личен номер [ЕГН] на основание чл. 38, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за адвокатурата сумата, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 3 от



Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 580 (петстотин и осемдесет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 3306 по описа за 2022 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.